

РЕШЕНИЕ

№ 2822

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6905** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния Кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Е. П. Г., с адрес: [населено място], срещу Заповед № ДН-00-6/22.06.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. С оспорения административен акт, на основание чл. 90, ал. 1, т. 1, чл. 97, ал. 1, във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1 и 5, вр. чл. 91, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 23, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 7, ал. 1, 2 и 3 и чл. 9, ал. 1. изр. първо, предл. последно от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА), е наложено на Е. П. Г. - инспектор в отдел „Контрол и статистика“ в дирекция „Автомобилна инспекция“ в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, ранг V младши, дисциплинарно наказание „забележка“.
Жалбоподателката претендира за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, както и на материалния закон. Поддържа, че административният акт страда и от съществен и неотстраним порок във формата, тъй като по същество не е мотивиран. Чрез процесуалния си представител в с.з. адв. И. моли съда да отмени заповедта като претендира разноски по водене на делото.
Ответникът – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, чрез юриск. Г., в с.з. прави възражение за неоснователност на жалбата, претендира разноски за юриск. възнаграждение, прави възражение за

прекомерност на разноските на насрещната страна.

СЪДЪТ, като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С доклад с рег. № 50-00-275/1/23.04.2021 г. от директора на Дирекция „Автомобилна инспекция“ и приложените към него известие с рег. № 11-47-3221/22.04.2021 г., известие с рег. № 11-47-3221/22.04.2021 г. и сведение с рег. № 11-47-3227/22.04.2021 г. адм. орган е уведомен в качеството му на дисциплинарнонаказващ орган, че на 20.04.2021 г. по маршрута [населено място] - [населено място], по повод съвместно пътуване при служебна командировка на трима служители от отдел „Контрол и статистика“ в ДАИ (инспектор М. Б., инспектор Е. Г. и инспектор Л. М.) със служебния автомобил, е пътувала и съпругата на инспектор Б. без за това да бъде уведомен прекия ръководител или друг ръководител.

След като се запознава с дисциплинарната преписка, към която са приобщени и материалите по дисциплинарно дело, водено срещу инспектор М. Б., в цялост, установява, че са налице следните доказателства: писмени обяснения от длъжностните лица, в това число инспектор Е. Г., които са пътували със служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , в изпълнение на Заповед Ха РД-01-172/14.04.2021 г. за извършване на проверка по сигнал с рег. № 50-00-275/31.03.2021 г., а именно: Е. Г. (Заповед за командировка № РД-04-41/19.04.2021 г. за срок от един ден - 20.04.2021 г.), инспектор М. Б. (Заповед за командировка № РД-04-40/19.04.2021 г. за срок от един ден - 20.04.2021 г.), както и инспектор Л. М., в качеството му на свидетел по НАХД по описа на РС - Благоевград (Заповед за командировка № РД-04-42/19.04.2021 г.).

Обясненията съдържат информация относно това по време на съвместното пътуване със служебния автомобил на 20.04.2021 г. по маршрута [населено място] - [населено място], поради каква причина съпругата на инспектор Б. е пътувала заедно с тях в служебния автомобил; уведомен ли е за това прекият ръководител или друг ръководител; по време на пътуването правени ли са коментари и обсъждания във връзка с повода, по който длъжностните лица отиват в [населено място]; допуснати ли са отклонения от маршрута, съгласно заповедите за командировка. В писмените си обяснения, рег. № 50-00-275/8/25.05.2021 г., Е. Г. уточнява, че не е знаела поради каква причина съпругата на инспектор Б. е пътувала заедно с тях в служебния автомобил. Служителката не е уведомила от своя страна за това прекия си или друг ръководител. По време на пътуването не са правени коментари и обсъждания във връзка с повода, по който колегите са отивали ООАА - Б., както и че не са се отклонявали от маршрута, съгласно заповедите за командировка.

В т. 2 на Заповед РД №-01-476/16.09.2020 г. на изпълнителния директор на И. за ползване на служебни автомобили (с която заповед се приема, че инспектор Г. е запозната от проведеното изслушване) е посочено, че всички автомобили, собственост на И. се използват само за служебни цели, поради което се приема в заповедта, че само по себе си е достатъчно ограничително условие и презюмира необходимост от предварително знание или разрешение от горестоящ орган, външни лица да не пътуват със служебен автомобил за лични цели. Според адм. орган нарушението на инспектор Г. е, че не е уведомила прекия си ръководител или друг ръководител за това, че по време на служебна командировка със служебния автомобил ще пътува с лице, което не е служител на агенцията, но го познава. Сочи се, че Е. Г. е знаела, че съпругата на инспектор Б. не е служебно или длъжностно лице и пътува в автомобила

без правно основание.

Приема, че инспектор Г. е нарушила етични норми, разписани в принципите на чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) - служителите в държавната администрация са длъжни да спазват служебната йерархия и да изпълняват актовете на горестоящите органи и служители в администрацията, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител - неспазване правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Сочи се, че с поведението си инспектор Г. не е изпълнила и задълженията си по чл. 7 от КПСДА - служителите уведомяват непосредствения си ръководител или органа на власт относно обстоятелствата, които са им станали известни при изпълнението на служебните им задължения и които са от значение за изпълнение на целите на администрацията или опазването на авторитета на институцията, което представлявало дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал.2, т.5 от Закона за държавния служител - неспазване правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Във връзка с разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от Закона за държавния служител, съгласно която дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, е изпратено писмо с рег. № 50-00-275/19/16.06.2021 г. до Е. Г.. С поканата се изисква от служителката, да представи писмените си обяснения във връзка с воденото срещу нея дисциплинарно производство. В същото писмо отправям покана към служителката да се яви, за да бъде изслушана по реда на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл.

В указания в поканата срок инспектор Г. не е депозирала нови писмени обяснения, като се явява лично за изслушване и потвърждава дадените от нея писмени обяснения с рег. № 11-47-3223/22.04.2021 г. и с рег. № 50-00-275/8/25.05.2021 г. В хода на изслушването инспектор Г. казва, че е била изненадана като е разбрала, че инспектор Б. не е уведомил някой от ръководителите относно присъствието и пътуването на съпругата му в служебния автомобил по време на служебна командировка на 20.04.2021 г. За това, че никой не е уведомен, инспектор Г. разбрала на следващия ден в случаен разговор с директора на дирекцията, а с прекия си ръководител не била говорила във връзка с въпросното пътуване. Заяви също, че познава съпругата на колегата си Б., но за първи път се случвало да е на командировка. Служителката не е знаела, че не е уведомен прекия ръководител при подобен случай, но за конкретния такъв не била подозирала, че не е известно на никого дали и защо г-жа Б. ще пътува в служебния автомобил. Служителката обяснява, че не са водени служебни разговори пред външното лице нито в автомобила, нито по време на проверката в ООАА- Б.. Инспектор Г. добавя, че съпругата на инспектор Б. действително била в ООАА - Б., но в стаята на техническия сътрудник. Дадените обяснения от инспектор Г. се приемат от адм. орган за субективни и правно необосновани, защото нямало как служителката да не е знаела, че съпругата на колегата й Б. пътува без основание.

По делото е разпитана и св. М. Б., която потвърждава казаното от жалбоподателката пред адм. орган и показанията й не променят факт. обстановка, изложена в заповедта.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК с

който непосредствено се засяга правото на труд на жалбоподателя и, който, по силата на чл. 120 от Конституцията на РБългария подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл. 149, ал. 1 АПК, от активно процесуално легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорения административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповед № ДН-00-6/22.06.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 92, ал. 1 ЗДСл.

Съдът намира обаче, че актът страда от съществен и неотстраним порок във формата, тъй като по същество не е мотивиран и при издаването му са допуснати съществени нарушения на основни принципи в административния процес, установени в чл. 6 и чл. 7 от АПК – принципите на съразмерност и на истинност.

С разпоредбата на чл. 92, ал. 1 ЗДСл е предвидена възможност органът по назначаването да налага дисциплинарни наказания.

Наказанието „забележка“ е наложено на за нарушение на чл. 89, ал. 2, т. 1 и 5 от З.Д.СЛ., а именно:

1. неизпълнение на служебните задължения;

и 5. неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Сочи се нарушение на т. 2 на Заповед РД №01-476/16.09.2020 г. на изпълнителния директор на И. за ползване на служебни автомобили (с която заповед се приема, че инспектор Г. е запозната от проведеното изслушване) като е посочено, че всички автомобили, собственост на И. се използват само за служебни цели, поради което се приема в заповедта, че само по себе си е достатъчно ограничително условие и презюмира необходимост от предварително знание или разрешение от горестоящ орган, външни лица да не пътуват със служебен автомобил за лични цели. Според адм. орган нарушението на инспектор Г. е, че не е уведомила прекия си ръководител или друг ръководител за това, че по време на служебна командировка със служебния автомобил ще пътува с лице, което не е служител на агенцията, но го познава. Соци се, че Е. Г. е знаела, че съпругата на инспектор Б. не е служебно или длъжностно лице и пътува в автомобила без правно основание. Не става ясно защо служителката е наказана – за това, че не ползвала служ. Автомобил за служебни цели, което се сочи като нарушение или пък за това, че не е уведомила прекия си ръководител.

По-нататък в заповедта се сочи, че инспектор Г. е нарушила етични норми, разписани в принципите на чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) - служителите в държавната администрация са длъжни да спазват служебната йерархия и да изпълняват актовете на горестоящите органи и служители в администрацията, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител - неспазване правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

В случая административният орган не е изпълнил задължението да мотивира точно и конкретно за кое нарушение се налага конкретното наказание представлява нарушение на формата на акта и липса на мотиви. Не става ясно за кое конкретно поведение, изложено от фактическа страна – неуведомяване на горестоящ орган или

допускане използване на служебен автомобил за лични цели, се налага конкретното едно наказание – „забележка“. Няма яснота и от къде точно произтича това задължение за уведомяване на органа и дали същото е заложено в длъжностна характеристика на служителя. Няма никаква яснота също така защо се приема, че е налице т.н. „допустителство“ за извършване на нарушение от трето лице и по какъв именно начин, в неизпълнение на кое конкретно задължение жалбоподателката е допуснала да бъде ползван служебен автомобил за лични цели.

Не става ясно също така с кое именно поведение на жалбоподателката е нарушена разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) - служителите в държавната администрация са длъжни да спазват служебната йерархия и да изпълняват актовете на горестоящите органи и служители в администрацията и защо това поведение се квалифицира като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител - неспазване правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Сочи се, че с поведението си инспектор Г. не е изпълнила и задълженията си по чл. 7 от КПСДА - служителите уведомяват непосредствения си ръководител или органа на власт относно обстоятелствата, които са им станали известни при изпълнението на служебните им задължения и които са от значение за изпълнение на целите на администрацията или опазването на авторитета на институцията, което пък представлявало дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал.2, т.5 от Закона за държавния служител - неспазване правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Защо и в какъв срок обаче това е следвало да стане, при положение, че служителката просто е изпълнявала своите служ. задължения, също така не става ясно от изложеното в заповедта като фактическа обстановка.

Липсата на надлежни мотиви прави невъзможна преценката за спазване на принципа на съразмерност, установен в чл. 6 АПК. Тази разпоредба въвежда императивно задължение административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, а административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В ал. 3 на чл. 6 АПК е предвидено, че когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона, а административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими.

Липсата на изложени конкретни фактически основания, които са мотивирали административния орган да възприеме едно или друго решение в конкретния случай и неяснотата относно това за кое конкретно нарушение е наложено едно наказание, при положени, че се сочат поне три отделни състава на адм. нарушение, прави невъзможна преценката за спазване на принципа за съразмерност и справедливата употреба на закона. Няма как да се установи налице ли е баланс между наложеното наказание на жалбоподателката като държавен служител и обществения интерес, чийто изпълнител се явява държавният служител. Нарушено е правото ѝ на защита и не е проведена законосъобразна процедура за изясняване на фактите и обстоятелствата по случая.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че процесната заповед е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена.

При изхода на правния спор, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателката се дължат разноски, предвид своевременното изявление в тази посока. Същите са в размер на 500 лева за адв. хонорар, който е към минимален размер и възражението за прекомерност е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. - град, Второ отделение, 33-ти състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ, по жалба на Е. П. Г., с адрес: [населено място],

Заповед № ДН-00-6/22.06.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. С оспорения административен акт, на основание чл. 90, ал. 1, т. 1, чл. 97, ал. 1, във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1 и 5, вр, чл. 91, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 23, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 7, ал. 1, 2 и 3 и чл. 9, ал. 1. изр. първо, предл. последно от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА), е наложено на Е. П. Г. - инспектор в отдел „Контрол и статистика" в дирекция „Автомобилна инспекция" в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация", ранг V младши, дисциплинарно наказание „забележка".

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на Е. П. Г., с адрес: [населено място], сума в размер на 500 /петстотин/ лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: